

(Et blad)

Jeg er et tre lyden du hører
 forteller deg at jeg står og gror
 jeg sprang gjennom stammen og ut
 roten var det livet jeg ikke kunne si
 du hører at jeg tenker med ord
 at jeg blir til et menneske
 jeg går gjennom et "er"
 og et "jeg" som du
 jeg kan si trær til skogen
 jeg kan si sjelen min er av vann
 som bølger og klukker "jeg er"
 som stilner og speiler "jeg er"
 jeg kan ikke slutte å si "jeg" og "er"
 en krusning det er pusten
 hvorfor pustet jeg
 med armene med det jeg hadde i armene
 hvorfor kalles løvet mitt lungene mine
 eller kronen min hvorfor ikke barna mine
 fordi jeg ikke har som du
 gitt dem egne navn eller fordi du som lytter
 er et menneske og en sjel du fikk
 med ordene og ordene deler ut livet
 mens jeg holder dem i munnen
 munnen min begynner i magen
 og magen min begynner i jorden
 når mitt øye av tre ser på andre trær
 blir det blindt å skrive
 å skrive erstatter å se

(Лист)

Ја сам једно дрво звук који чујеш
 говори ти да стојим и растем
 врло брзо кроз дебло и кроз
 корен је ли то био живот нисам могао рећи
 чујеш да речима размишљам
 како постајем човек
 пролазим кроз једно сам
 и једно ја као ти
 могу рећи дрвеће за шуму
 могу рећи моја душа од воде је
 која се таласа и квоца ја сам
 која се стишава и одблескује ја сам
 не могу да престанем да говорим ја и сам
 таласић то је дах
 који сам дисао
 рукама са тим што сам имао у рукама
 што зове се лишће моје плућа моја
 или моја крошња зашто не деца моја
 зато што им нисам као ти
 дао лична имена или зато што ти што слушаш
 човек си и душа што си је добио
 са речима и речи додељују живот
 док их држим у устима
 уста моја почињу у стомаку
 а стомак мој почиње у земљи
 кад моје дрвено око гледа друго дрвеће
 ослепљује ли писати
 писање надокнађује гледати

å se er så tørt men åpner jeg munnen
hører jeg sang jeg vokser
like sakte som et menneske å synge
likner vind tankene rører seg
i ansiktet og ansiktet vaier i skogen
stemmen kommer ut av trærne
min reise er din reise den fra levende til død
og jeg dør som du men så blir det vår
og jeg blir levende igjen hvis jeg var deg
skulle jeg gå fra sommer til vinter til fots
jeg skulle rake løv som du
våren skulle komme rundt meg
og ikke i meg som nå

(upublisert, april 2007)

гледање је тако исушује али отварам уста
чујем песму растем
споро као и човек певање
наликује ветру мисли се додирују
приближавају лице лепрша у шуми
глас полази из дрвећа
моје путовање твоје је оно од живота ка смрти
и ја умирем као ти али то постаје наше
и опет оживљавам да сам био ти
отишао бих од лета зими пешице
требало је пограбати лишће као ти
пролеће је требало доћи около мене
не у мене као сада

(необјављена песма, април 2007)

Gunnar Wærness

Гунар Варнес

(barn)

min hodeskalle
er barn av to hodeskaller

det er ikke øynene som gråter
det er ikke jeg
det er plassen jeg er på

jeg klarer ikke å bli redd når det er så flatt og åpent
det jeg kaller redsel er like flatt og åpent
her er det ingen steder å gjemme seg

her sitter moren min og faren min og selger tingene mine
jeg går til dem og kjøper alt og gir dem alt i gave

(fra *Hverandres*, 2006)

(дете)

моја лобања
дете је двоглаво

то не плачу очи
то нисам ја
то је место на коме сам

ја се не могу уплашити када је тако равно и отворено
то што ја називам страхом исто је тако равно и отворено
овде нема места да се сакријеш

овде седе моја мајка и мој отац и продају моје ствари
одлазим до њих купујем све и дајем им на поклон

(из књиге *Међусобно*, 2006.)

(pode)

du står foran trærne
 og du snakker til trærne nei
 jeg snakker til noen oppe i trærne
 grønne eple trærne er tause
 du kan ikke svare når du henger og gror
 skal jeg svare for deg nei
 skal jeg plukke deg nei
 skal jeg henge deg tilbake
 håpe at treet vil ha deg tilbake
 men du kan bare plukke meg spise meg
 hvem har lært deg å snakke grønne eple
 ingen har lært meg å snakke
 jeg har lært meg å snakke selv

(fra *Takk*, 2002)

(младица)

ти стојиш испред дрвећа
 и говориш дрвећу не
 ја говорим некоме горе у крошњама
 зеленим јабукама дрвеће је немо
 ти не можеш да одговориш док висиш и растеш
 хоћу ли ја за тебе одговорати не
 хоћу ли те ја убрати не
 хоћу ли те на место вратити
 надам се да те дрво жели назад
 али ти ме можеш само убрати појести ме
 ко те је научио да говориш зелене јабуке
 нико ме није научио
 ја сам научила да говорим сама

(из књиге *Хвала*, 2002)

(vokse)

en åker jeg så utover og navnet kom grønt
 av seg selv alt som vokste tiltrakk seg
 oppmerksomhet det ble kalt gress fordi
 det ikke hørte til der jeg tenkte på gresset: et folk
 de sto tett i tett og vegret seg
 mot å bli slått tørket og spist av husdyrene
 dette folket var et folk av barn de rakk ikke
 å vokse opp gressstubbene hadde korte
 lysere navn jeg kunne høre hvis jeg
 bøyde meg ned men da kom de for nære
 jeg skjønnte omfanget av katastrofen da
 gress skal ikke ha navn men
 når det trampes på kan det allikevel skje
 da begynner vi å telle på kne i trengselen
 hvert enkelt strå da tar det ikke slutt
 da seirer gresset over oss selv om det
 ikke har egenskapen eller viljen til
 å seire

(fra *Takk*, 2002)

(расти)

једну њиву видео сам тамо преко име је дошло зелено
 тек тако све што је нарастало привлачило је
 пажњу на себе названо је трава јер
 није се за њу знало мислио сам на траву: неке људе
 стајали су збијени и одбијали су
 да буду згажени исушени поједени од стране животиња
 та скупина беше састављена од деце нису грабили
 да одрасту посечене стабљике имале су
 светлија имена него што сам могао чути кад
 погнуо сам се али тада су они дошли преблизу
 схватио сам обим катастрофе
 трава неће имати име али
 када се удара свакако се може десити
 да почињемо да бројимо клечећи у гужви
 свака појединачна сламка не прихвата крај
 тако нас трава побеђује иако
 нема ту особину или вољу да
 побеђује

(из књиге *Хвала*, 2002.)

(snu seg)

det er her jeg blander ja og nei
 og deg og meg du reiser du flyr
 du veier ingenting du er opplyst innenfra
 av hva dine egne øyne du sitter i et sete
 du ser ned på skyene alle hjørner er runde
 du har hørt en tanke bli formet folk myldret
 rundt en kald flekk i bevisstheten
 og sto tett inntil hverandre det var vinter
 celler vokser ikke ut av hull
 men ut av hverandre folk vokser ikke opp
 over natten det er dine folk du kunne
 beskrive dem det blåser der de står
 tungen er detaljert og hjertet sterkt
 og dumt de har husene sine bak seg
 og munnen du gir dem
 i hukommelsen sier farvel farvel farvel
 du husker dem mindre enn hendene dine
 fjell og åkre er modeller av fjell og åkre
 stein og vann er vektløse når du er vektløs
 når du svarer hjertet er din venn
 tungen er en erstatter når jeg skriver
 slutten på en gud er ikke et fall
 men et menneske dette brevet ble til deg

(fra *Takk*, 2002)

(окрени се)

овде је место где мешам да и не
 и тебе и себе путујеш летиш
 не вагаш ништа ти светлиш изнутра
 од чега од својих очију седиш на седишту
 облаке на доле гледаш сви углови су заобљени
 чула си како се мисао уобличава врвело је
 околу једне хладне мрље у свести
 људи су стајали збијени међусобно била је зима
 тамнице не расту из рупа
 већ из нас народ не расте
 преко ноћи то је твој народ могао си га
 описати дува ту где стоје
 језик је богатији и срце јаче
 и глупље они имају куће за собом
 и уста што им дајеш
 у памћењу говориш збогом збогом збогом
 слабије их памтиш него своје руке
 планине и њиве су модели планина и њива
 стене и вода немају тежину кад је ни ти немаш
 кад одговараш срце је твој пријатељ
 језик замена кад ја пишем
 раскид са богом није свршетак
 већ човече ово писмо је било за тебе

(из књиге *Хвала*, 2002.)

Gunnar Wærness

Гунар Варнес

Han legger seg og svinner når han spør
hvem han er, et enslig hode med krøkt panne som brenner
og ikke vet hva det spør om
på puten som seiler i skydekket og Se
der er månen sier jeg – en høy, sval lege
i kraft av å stå på beina
når jeg synger for ham på sengen og sier
Ja når han spør Hvis jeg dør
mens jeg sover
Kan du se det da
Kan du vekke meg før det

(fra *Kongesplint*, 1999)

Он леже и губи се кад пита
ко је он, једна усамљена глава са намрштеним челом што гори
и не зна о чему то пита
са јастука који једри на облацима и Види
тамо је месец кажем – један висок, млад лекар
снажан да истрпи
кад певам за њега у кревету и кажем
Да кад пита Ако умирем
у сну
Можеш ли тада то видети
Можеш ли ме пре тога пробудити

(из књиге *Значајне ситнице*, 1999)